

»PRESEDNIK JE MRTEV, ŽIVEL PRESEDNIK!«

Sicer sem še kar precej živ(ahen), vendar se parafraziranega angleškega reka, ki ga arhaično uporabljajo ob zamenjavi vodstva, poslužujem ob napovedanih volitvah novega predsedstva ZGS. Ob menjavi oziroma ob tovrstnih spremembah se porajajo priložnosti svežih pobud, ki pa morajo, po mojem osebnem prepričanju, temeljiti tudi na nujni (delni) profesionalizaciji ZGS: čas ljubiteljstva geodetske stroke je namreč (že davno) minil. Seveda lahko ZGS (p)ostane samo mesto družabnega srečanja, skupnih izletov in športnih tekmovanj, vendar bo to prej ali slej vodilo oziroma pripomoglo k (še) manjši strokovni in družbeni pomembnosti. Profesionalizacija je nujen pogoj za naslednja leta trdih preizkušenj naših sposobnosti. Rad bi opozoril na prisposodbo profesorja Magla, predsednika FIG, ki je zaradi nevidenja in nevedenja razvojnih in poslovnih priložnosti in možnosti, geodete označil s prisposodbo »**milimeter focused**«. Vsekakor ni v moji pristojnosti, da bi vrednotil delo ostalih subjektov, ko pa niti ZGS ni (v celoti) realizirala svojih nalog, vendar ne morem mimo dejstva, da razen posameznih poskusov ni pripravljenosti za sistemske spremembe. Te pa so nujne, saj se s pogumnimi in seveda pravimi odločitvami postavljajo osnove ne samo za jutri, temveč tudi za danes, saj je ritem sprememb bistveno drugačen, bistveno hitrejši. Pri tem imam v mislih vse preveč klasično, ozko pojmovanje geodezije kot stroke in geodetske dejavnosti kot poslovne priložnosti. Merilo uspešnosti delovanja subjektov državne/javne uprave mora postati, ob razumljivem izpolnjevanju normativnih obveznosti, stopnja razvoja in uspešnosti privatnega sektorja, za slednjega pa delež prihodka, ustvarjenega na področjih, ki niso razumljena kot klasično geodetska. Skratka, čas je za ponovni premislek naših usmeritev, vsebinskih prioritet, organizacijskih možnosti in predvsem skupnega pogleda »čez planke«. Če se ozremo na naš vsakdan s kritične distance, lahko zaključimo, da »**delamo tisto, kar znamo, in ne tistega, kar bi morali**«. Morebiti je ravno ta ugotovitev, če je seveda realna, najnevarnejša za naše nove horizonte. Dovolj časa je namreč bilo za stabilizacijo »domačega« okolja, za vzpostavitev (učinkovitega) upravljaljskega, vodstvenega in izvajalskega sistema, sedaj je čas za širitev v smislu povezovanja geodezije s sorodnimi strokami in (širjenjem) delovanjem na področjih, kot so upravljanje z nepremičninami in zemljišči, urejanje prostora, vključevanje v evropske integrativne procese in projekte koriščenja sredstev strukturnih in kohezijskih skladov, projektov vzpostavljanja različnih informacijskih povezav, prenos znanja v države jugovzhodne Evrope ...

Od določanja mej s teodolitom moramo preiti do določanja mej naših možnosti – tale stavek potrebuje dober odmerek insulina, pa vendarle želim opozoriti na vse prevečkrat spregledano dejstvo, da se večina geodetskih strokovnjakov ukvarja z nekaj temami klasične geodezije, večinoma katastrof, da jih je večina (ne)posredno ujeta v izvajanje upravnega postopka, da povezave

fakultete z upravo ali podjetji skorajda ni, da je bistveno premalo interdisciplinarnega študija, da je mednarodna aktivnost omejena na obiske konferenc, da je privatni sektor vse preveč razdrobljen brez skupnega razvojnega interesa in kapitalskega povezovanja, da je izobrazba med zaposlenimi geodetsko monolitna, da geodetskih strokovnjakov izven geodetskih organizacij skorajda ni (niti na matičnem ministrstvu), da izgubljam konkurenčno prednost celo na geoinformacijskem področju, da je skupna finančna sposobnost privatnih subjektov za evropske »norme« (pre)skromna in da njihova številčnost povzroča organizacijsko hipertrofijo ...

In če bi nekoga ob vsej tej omejenosti resursov za številne nove izzive prešnila »heretična misel« o centralizaciji – ups – o koncentraciji virov, bi bil deležen obilo pavšalnih očitkov. Vendar pa je koncentracija resursov v tem trenutku nujna, četudi to posledično pripomore k večji organizacijski centralizaciji. Preprosto morajo biti naše ambicije večje in širše kot »zgolj« zemljiški kataster s procesnega vidika in evidentiranje podatkov z upravljavsko-vodstvenega vidika, kar pa seveda zahteva ustrezne spremembe. Novih ciljev namreč ne moremo uresničevati na stari način. Prilagajanje je nujno, vendar možno samo ob pripravljenosti vseh nas – ob tej priliki »vabilo« še posebej velja za vse člane ZGS.

Prihodnost bosta krojili kompleksnost družbenih odnosov in tehnologija. Ker se prioriteto štejejo med tehnologe, naj za zaključek kot seme konstruktivnega dvoma v naše razmišljanje vključim Puttov zakon. Ta pravi, da tehnologijo upravljata dva tipa ljudi: **tisti, ki dojamejo, česa ne upravljajo, in tisti, ki upravljajo, česar ne dojamejo.**

In na kateri strani si ti?

*mag. Bojan Stanonik
predsednik ZGS*

P. s. Zahvaljujem se Marijani Vugrin, sekretarki ZGS, ki je v času celotnega mandata omogočala delovanje predsedstva; »bogpožegni«!

1989 15 let 2004

**UPRAVLJAMO S PROSTOROM SKUPAJ
- ŽE 15 LET -**

Ko so otroci stari petnajst let, zapustijo osnovno šolo in stopijo v nov, širši svet ter z dneva v dan postajajo zrelejši. Podjetje, ki praznuje tak jubilej, je preživelo že marsikaj lepega in mogoče tudi nekaj težkih trenutkov. Da pa še vedno vztraja in je uspešno, si zasluži iskrene čestitke.

V imenu Zveze geodetov Slovenije in v svojem imenu čestitamo vsem zaslužnim za ta jubilej.

Bojan Stanonik
Predsednik ZGS

Marijana Vugrin
Sekretar ZGS